

[Arne Bjerregaard.]

nu, ikke er så let at administrere fuldstændig retfærdigt. Men for mig at se er det den eneste måde, vi med det nuværende system kan hindre, at de såkaldte nulindkomster flourer videre over hele linjen. Vi kan jo ikke helt forhindre dem.

Vi kan altså ikke anvise noget bedre med det system, vi har, og med en rimelig forståelse hos ligningsmyndighederne og en rimelig indsigt i forholdene vil det være muligt i al fald at få en nogenlunde retfærdig beskatning af privatforbruget. Det kan jo ikke være rimeligt, at en stor gruppe i samfundet altid må betale skat af hele deres lønindtægt, mens andre år efter år ikke engang skal betale af, jeg havde nær sagt det nødtørftigste, de bruger til det private. Det kan ikke være rimeligt, og derfor var der ikke anden vej end denne til i al fald at få dem til at betale en del i skat.

Jeg er helt enig med hr. Ømann i, at vi må se at finde et system, som er bedre end det, vi har, hvor vi bl. a. kan undgå at indføre sådanne begreber, som vi her har indført med beskatning af privatforbruget, for jeg gentager: det er ikke det fuldkomne, men det var det, der var muligt i den givne situation.

Knud Jepsen (DKP):

Jeg forstår, at man fortsætter sin advokatgerning for dem, der i forvejen har alle betingelser med denne skattelov, og jeg kan også godt se den logiske baggrund for at tage fat i de problemer. En række af de partier, dog minus vores, der var med til at lave denne nødhjælpsordning i sin tid, har jo ansvaret for, at man ikke har ryddet op i skattejungen.

Som bekendt, det nævnede jeg også før, er vi modstandere af de ekstraordinære afskrivningsbestemmelser, vi finder dem både uhensigtsmæssige og overordentlig skadelige. Det, at man har lavet en sådan oase midt i det hele, er ikke noget særlig eftertragteligt, og det var måske endda mest en mentalhygiejnisk foranstaltning, idet aviserne på det tidspunkt var fyldt op med beretninger om folk, endog af adelig oprindelse, der kunne have et privatforbrug på 400.000 kr. og en skattepligtig indtægt på 0.

Der er ikke meget at sige om denne lille beskedne ordning, men jeg synes, der er

meget at sige om et forslag, som tilsigter at fjerne det, der dog kunne være en slags stopper i de mest ekstreme situationer, men også kun en slags stopper. Hvis folkettingen nu vil fjerne en sådan bestemmelse, vil der jo være frit slag, så kan alle nulmillionærerne boltre sig og erklære: vi overtræder intet som helst, hvad rager det private forbrug vores skattepligtige indtægt og meget andet. Men det, der står tilbage, er, at vi nødvendigvis må have et helt andet system.

Når forslagsstillerne siger i deres bemærkninger, at de konjunkturer, der lå til grund for den bedømmelse, man foretog, da dette lille forslag blev vedtaget den 20. september 1974, viste sig ikke at blive korrekte, så må det da vist være at tale imod bedre vidende. Jeg har ikke delt konjunkturopfattelse med socialdemokratiet, det har været meget mere optimistisk end jeg i denne sag. Men det, jeg gjorde, var simpelt hen at tage det som det, det kunne være, en lille bitte midlertidig bremse og måske indledningen til, at man virkelig fik fat i den side af sagen.

Jeg vil også sige to ord om denne berømmelse, man prøver at tildele sig selv for at være et arbejderparti. Nu er det aldeles forkert, når ministeren talte om, at fremskridtspartiet nok havde det næststørste antal arbejderstemmer og ligesom gik ind på ideen om et arbejderparti. Man kan aldeles udmærket være et parti, der varetager gods-ejernes og nulmillionærernes interesser og får arbejderstemmer, uden at det og dets politik på nogen måde kan blive slået i hartkorn med noget, der minder om arbejderpolitik. Det, der er tale om, er jo — det kan man se af denne stribe af forslag — en række ekstreme højreopfattelser, der tilsigter at bevare de ugunstige ting for lønarbejderne og sikre de endnu friere muligheder for dem, der kan leve med millioner uden at betale skat. Jeg ved godt, at man erkender det, og jeg taler ikke til samvittigheden, men om realiteterne. Vi må naturligvis afvise dette forslag.

Erhard Jakobsen (CD):

Da mit parti i sin tid stemte for denne lov, lagde vi ikke skjul på, at det var med de største betænkeligheder, men man kommer jo til at stå over for situationer af og til, hvor man må sige, at der kun er én ting at gøre, og det er at prøve sig frem. Nu har der